

Sygn. akt III KK 154/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

w sprawie **S. M.**

skazanego z art. 180a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),

w dniu 31 maja 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego
na korzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w R.

z dnia 7 listopada 2016 r., sygn. akt II K [...]

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i – na podstawie art. 5 § 1
pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. – umarza postępowanie,
obciążając kosztami postępowania w sprawie Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R., wyrokiem nakazowym z 7 listopada 2016 r., uznał S. M. za winnego prowadzenia w dniu 31 lipca 2016 r. na drodze publicznej samochodu osobowego, nie stosując się do decyzji Starosty [...] z 30 września 2014 r. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, to jest występkę z art. 180a k.k., i skazał go za to na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności; orzeczenie stało się prawomocne i wykonalne z dniem 24 listopada 2016 r.

Kasację od wskazanego wyroku nakazowego na korzyść oskarżonego wniósł, na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 500 § 1 i 3 k.p.k. polegające na nie wzięciu pod uwagę, że decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi obowiązywała tylko do 5 lipca 2015 r., co winno skutkować uznaniem czynu oskarżonego za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. W konsekwencji skarżący wniósł o wydanie rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja z racji swej oczywistej zasadności zasługiwała w całości na uwzględnienie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.). Nie stało temu na przeszkodzie zaproponowanie przez skarżącego błędnego orzeczenia następczego (zob. wyrok SN z 4 listopada 2021 r., I KK 115/21).

Treść decyzji Starosty [...] z 30 września 2013 r. nie pozostawiała wątpliwości, że cofnięcie S. M. uprawnień do prowadzenia pojazdów nastąpiło na okres 2 lat, licząc od 5 lipca 2013 r. Oznaczało to, że w chwili popełnienia czynu owa decyzja już nie obowiązywała i wchodziła w grę ocena zachowania sprawcy jedynie w perspektywie wykroczenia określonego w art. 94 § 1 k.w. Ukaranie za to wykroczenie było jednak wykluczone ze względu na upływ okresu przedawnienia karalności – i to tego wydłużonego od 1 czerwca 2017 r. (Dz. U. z 2017 r. poz. 966) – o którym mowa w art. 45 § 1 k.w. Następstwem takiego podejścia stała się konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku nakazowego i – na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. – umorzenia postępowania (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.). Nie stał temu na przeszkodzie przepis art. 45 § 2 k.w., skoro w razie uchylenia prawomocnego rozstrzygnięcia przedawnienie karalności wykroczenia biegnie od

tej daty tylko wtedy, gdy w dacie wzruszenia tego orzeczenia nie upłynął jeszcze termin przedawnienia (zob. wyrok SN z 12 września 2017 r., III KK 402/17).

Kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa po myśli art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w.

a.s.